

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Spisovateli s uctou.pdb>

PDB Name: L.Junková-Spisovateli s úctou

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Spisovateli s úctou

Někdo tiše došlápl na bledý kosočtverec měsíčního světla uprostřed koberce. Spisovatel se neklidně obrátil na druhý bok a hlasitě zavzdychal. "Vstaňte!" Velitelský hlas ho přinutil, aby se posadil, dřív, než si vůbec uvědomil, co se děje. "Co je to za blbinu!" zamumlal v přesvědčení, že se mu něco zdá, i převalil se zpátky do peřin. Sotva o minutu později stál bos vedle gauče, čelem ke zdi a s rukama nad hlavou. Po zádech mu stékal pot, tohle už nemohl být sen.

"Kde máte poslední honorář?" pronesl za ním úsečný hlas.

Spisovatel se nadechl: "Uložil jsem ho na knížku. Mám ji u švagra!" odpověděl prohnane. Cítil, že i v kritických situacích dokáže chladnokrevně myslet.

"Nežvaňte!" Hlas přetékal výsměchem. "Včera odpoledne vám ty prachy donesl pošťák, pak jste si koupil flašku a nikam jinam už jste nešel! Tak kde jsou?"

Spisovatel zablekotal. Jeho proslulá fantazie sebou smýkla ke dveřím a zbaběle se protáhla skulinou pod nimi. Do zad se mu zavrtal studený předmět. Dotek kovu!

"Tak bude to?" šteklo mu u pravého ucha.

Nehodlal se nechat zastřelit. "Jsou - v sekretáři - pravá zásuvka dole -" Peníze byly pochopitelně v levé horní; tím manévrem se ještě pokusil získat čas k nějakému ráznému činu. Vůbec na něj nedošlo.

"Složte si ty končetiny podél těla, klepete se jak sulc!" Vzápětí byl hbitě omotán nějakou šňůrou. Než se vzchopil, podtrhl mu lupič nohy a mrskl s ním na gauč. "Předpokládám, že jsou nahoře, vlevo!" řekl hlas výsměšně.

Svázaný autor vytřeštil oči: tohle mu něco připomínalo... Než se vyrovnal s touto neodbytnou myšlenkou, zůstal v místnosti sám, jen s notnou panikou. Spoután a bez pomoci? Jak dlouho člověk vydrží bez jídla a pití, proboha? Po hodinovém úsilí, kdy mu dodávala odvahy pouze představa jeho vlastních hrdinů, které přiváděl do všemožných nebezpečí, se mu podařilo vymotat se ze šňůry. Byla to jeho vlastní, z koupelny; na jednom konci ještě visel kolíček. V spisovatelově duši se zatřepetal nepříjemný pocit jakési degradace...Dopotácel se k telefonu a zavolal policii. Dvakrát musel opakovat své jméno a adresu.

Nějaký negramota, zřejmě vůbec nečte, pomyslel si rozhořčeně.

Vyšetřováním na místě činu bylo zjištěno, že lupič nezanechal žádných použitelných stop: nikde utržený knoflík, ani vlákenko látky, natož otisk palce. "Jak je to možné?" rozhořčil se spisovatel. "Zkoumali jste také trasologické stopy?"

"Pochopitelně, Mistře!" Vyšetřující orgán povytáhl obočí, vyhlížel, jako by potlačoval smích. "Jenomže pachatel zde chodil ve vašich vlastních bačkorách! Raději přemýšlejte, kdo všechno věděl, že jste obdržel ten hoinorář?"

"Listonoš!" vyhrkl spisovatel.

"No jistě!" odušil orgán. "Ale toho jsme museli vyloučit. Pátráme samozřejmě dál, Mistře!" Viditelně předstíral úctu, kterou nepocítí oval. Spisovatel za ním zamkl na dva západy a roztrpčen klesl do křesla. Prozatím ztratil pomyslení na další tvůrčí činnost.

O dva dny později mu pošta doručila balíček. Otvíral ho opatrně, avšak bomba v něm nebyla. Zato zíral vytřeštěně na polovinu uloupených peněz. Vážený pane, stálo v přiloženém dopise, jsme vám dlužni vysvětlení. Pohnutkou našeho činu byl záměr předvést vám názorně banální pošetilost vašich detektivek. Vloupání bylo provedeno přesně dle návodu, který jste poskytl ve svém románu "Zločin za měsíčního svitu". Možná jste si to uvědomi, ačkoliv jsme nedosáhli dokonalé pitomosti originálu, což vás mohlo poněkud zmást. Nabízíme vám tuto možnost: dáte-li stáhnout případ z vyšetřování, což při vašich konexích nebude obtížné a policii to přijde jenom vhod, vrátí me vám do týdne druhou polovinu peněz. Souhlas s naší nabídkou vyjádříte tím, že postavíte do okna vázu s šeríky (viz vaše dílo "Zločin s vůní", str.299).

Otřesený autor se uchýlil do křesla, avšak nic nevymyslel. Nakonec se zachoval podle pokynu v dopise. Utěšoval se tím, že ostuda nepřekročí hranice policejního aparátu, ale ten stejně nepatřil k jeho čtenářům. Již uklidněn se pustil do dalšího psaní. Jen měl v prvních dnech nepříjemné zábrany, kdykoli se mu vybavily některé věty z dopisu...

Zanedlouho mu listonoš doručil další. V něm bylo psáno:...

Šeríky v okně jsme zaregistrovali. Uvědomili jsme si však, že apikací vámi popisovaných lupičských metod jsme vám vlastně poskytli cenný verifikační materiál, tudíž povzbuzení v další tvůrčí činnosti. Dospěli jsme proto k závěru, že odměna nám vlastně náleží, alespoň ta polovina. Máte pochopitelně možnost obrátit se znovu na policii. S úctou...

Spisovateli stoupl krevní tlak a zuřivě dopis zmačkal. Nemůže se přece u policie zesměšnit! A ostuda by tentokrát mohla proniknout na veřejnost. Rozhodl se, že peníze raději oželí. Ztrátu si vynahradí několika novými povídkami.

Za tři měsíce zazvonil navečer telefon. Hlas, který se ozval, měl nepříjemně velitelský tón: "Vzhledem k vašim novým literárním a finančním úspěchům požadujeme nadále deset procent ze všech honorářů, a to s kamžitou platností!"

"Jděte do háje!" vykřikl rozzuřený spisovatel a třískl sluchátkem.

Po deseti dnech toho litoval: na místě, kde byla právě provedena drzá loupež, se našlo jeho zlaté pero, kterým dřív uděloval autogramy a které již nějaký čas postrádal. Jeden příliš horlivý vyšetřovatel vyrukoval s verzí, že autorovi zřejmě došly nápady, a proto hledá inspiraci v realitě. Krátce nato se někdo vloupal do vily známé a vážené rodiny a odcizil tam starožitné skvosty. U plotu zahrady nalezla policie kapesní nůž, který pochopitelně patřil nyní už podezřelému spisovateli. Jen s obtížemi prokázal, že má na inkriminovanou dobu alibi. Teď už jenom doufal, že se brzy ozve telefon. Sotva se ohlásil známý velitelský hlas, kvapně vyhrkl, že s požadovanými deseti procenty souhlasí.

"Tentokrát musíme žádat dvacet," zněla strohá odpověď. "Jistě chápete, že jsme měli značnou režii."

Spisovatel sípavě vydechl a opět neprozřetelně sekl sluchátkem. O měsíc později byl podezřelý z dalších

dvou zločinů. Vloupání do jeho bytu teď bylo považováno za fingované. Hrozilo mu, a to v nejlepším případě, umístění v psychiatrické léčebně. V této kritické době se ozval telefon potřetí.

"Dám vám těch dvacet procent!" zaječel spisovatel hystericky a třesoucí se rukou si přejel dávno neholený obličej.

"Třicet!" opravil ho hlas úsečně. "Máme vás dále přesvědčovat?"

"Třicet," opakoval spisovatel monotónně a bezútěšně kýval hlavou i se sluchátkem. "A kam vám to - jak si to přejete přebírat?" Odkášlal si. "V mrtvé schránce?"

Hlas se poprvé srdečně zasmál. "Žádné starosti! Z každého honoráře odložíte třicet procent zas do té samé zásuvky. Nemusíme vás, doufám, varovat, abyste nešvindloval."

"Ne, ne! Tolik fantazie mi nezbylo."

"Rovněž vám nedoporučujeme informovat policii.!"

"S policií mi dejte pokoj!" zavřeštěl spisovatel hlasem, který sám nepoznával. Na druhé straně mezitím zavěsili. Sklesle se zadíval na nepopsané archy papíru, rozházené po stole.. Kdo se mohl skrývat za tou odpornou lumpárnou? Podezřívával své nepřátele a ještě víc své přátele, ale také čtenáře, příbuzné, redaktory, korektory, několik dní dokonce i šéfredaktora svého nakladatelství, ale ten by na nic tak mazaného nepřišel. Nějaký čas uvažoval., že by s detektivkami přestal , ale musel si přiznat, že neví, jak by se jinak živil. Pustil se proto do dalšího psaní. Jeho příběhy byly čím dál horší, ale jako zavedené firmě s četnými konexemi mu prošlo všechno. Pravidelně odkládal do levé horní zásuvky sekretáře příslušnou část honorářů, které odtamtud v nepravidelných obdobích mizely. Zprvu špatně spal, avšak potom si zvykl, že ráno bývají jeho pantofle na jiném místě, než kam je večer odložil. Všiml si, že noční hosté si u něj občas uvaří kávu, a pečlivě doplňoval její zásobu. Navenek se už smířil se vším, ale v podvědomí ho hryzla nespokojenost a tíseň.

Jednoho dne dostal poštou balík, v něm jakýsi rukopis. Vážený pane, četl v přiloženém dopise, jelikož vaše produktivita značně upadla, čímž je nám působena škoda, rozhodli jsme se rozmnožit vaši tvorbu. Naše díla budete vydávat pod svým jménem. Z honorářů nadále odkládejte do zásuvky 50 procent. S úctou...

Spisovatel si přečetl rukopis: byl ještě horší než většina jeho detektivek. Chtěl ho roztrhat, ale listy mu beznadějně padaly z roztřesených rukou...Lékař mu doporučil klid.a umístil ho v decentní léčebně.

Obdivuhodné bylo, že dál vycházely jeho detektivní romány. Jeho houževnatá píle vzbudila obdiv i těch čtenářů, kteří ho kdysi neuznávali. Stal se skutečně proslulým a zůstal jím až do své smrti, korunované velkolepým pohřbem. Mezi nesčetnými věnci vynikal jeden, větší než všechny ostatní. Na stuze byla pouze tři slova: Spisovateli s úctou.